

ÖZGÜRLÜK YA DA İNTİKAM, HANGİSİ KAZANACAK?

"En yeni edebî yıldızımız."

IRISH INDEPENDENT

GENESIS

"Bu sürünek bilim-kurgu, Margaret Atwood'u yarıyor
ve henüz 16 yaşındaki bu yazarın tarafında yazıyor.
Bu genç, parlak yazardan büyük şeyler bekleyin."

IMAGE

EILÍS BARRETT

GENESIS

EILÍS BARRETT

GENÇ TİMAŞ

Bilim Kurgu-Fantastik | 6

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir

Yayın Koordinatörü | Tülay Öncü

Editör | Merve Okçu

Çeviri | Edip Sönmez

Kapak Tasarım | Graham Thew

Kapak Uygulama | Erdi Demir

İç Tasarım | Tamer Turp

2. Baskı | Nisan 2019

Raf | 12+ Fantastik Bilim Kurgu

Uluslararası Seri No

ISBN: 978-605-08-2794-1

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | Sertifika No | 12364

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas

  genctimas

Baskı ve Cilt | Sistem Matbaacılık

Adres | Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

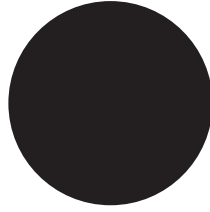
Tel | (0212) 482 11 01 / Sertifika No | 16086

© Eilís Barrett, 2017

© 2017 "Genesis" orijinal adıyla Gill Books tarafından yayımlanan bu eserin Türkçe hakları Kalem Ajans aracılığıyla anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir.

İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

BİRİNCİ BÖLÜM

CEHENNEM

1

Altı ay oldu. Burası dışında bir yer görmeyeli altı ay...

Altı ay önce Selyan şehrindeydim, bir zamanlar sevdiğim çocuk Aaron'ı itmiştim. Parmaklarım cebimdeki silahımı arıyor, aklımdan bile geçiremeyeceğim şeyi yapmaya yelteniyordu.

Bundan bir gece önce, gece yarısı uyanıktım. Yalın ayaktım ve üşüyordum ama hâlâ insan gibiydim. Kole'a yaklaşırken, parmaklarım onun saçlarındayken, nabzım şakaklarımda atarken, tüm şiddetiyle insan olduğumun farkındaydım.

Fakat o zamanı bugünden ayıran süreçte, insanlık giderek daha az somut gelmeye başladı. Hücremin taş duvarlarına iyice yaslanarak, ayaklarımdaki şişlikleri ve bedenimdeki morarmaları, uyuşmaları yok saymaya çalışıyordum. Bu boğucu yerde, kendimi hâlâ nefes alabildiğim bir zamana döndürmeye çalıştım. Soğuk, ölümün ağır ve sabit bir tıkırtısı gibi hissettirmezken... Ve uyanık olmak demek, hücremin duvarlarının ardında inleyenlerin seslerine algımı kapatmak demek değilken... İnsanlığımı; ciğerlerimdeki nefesimi, damarlarımdaki kanı hissedebiliyorken... İnce ama sağlam bir ipe tutunur gibi...

Zira dehşet eskiden; bir bıçak gibi, bir tabanca gibi ve kan içinde kalmış parmaklarla hayata tutunmak gibi hissettiriyordu. Şimdi ise varlığın ta kendisi gibi hissettirmekteydi.

2

Onu vurduktan sonra, ellerim beklediğim kadar titremiyordu. Gözlerimi indirip ellerime baktım; ellerimde kan vardı. Bu ise bana anlamsız geldi; çünkü o kadar da yakınında değildim. Bunu hatırlıyordum. Ama işte tam önümde, ayaklarımın dibindeydi ve kan, botlarıma, parmaklarıma, silahıma bulaşmıştı. Ellerim ise öyle titriyordu ki, silah elimden yere, onun yanına düştü. Ama bu yetmezdi. Çok daha fena olmalıydı. Yırtılıp dağılacak kadar çok titriyor olmam gerekirdi. Çünkü içimde böyle hissediyordum. Sanki yırtılıp sökülüyormuşum gibi...

Gözlerimi sımsıkı yumdum, ellerimi sıkıp yumruk haline getirdim ve yere kayarak onun yanına oturdum. Gözlerimi yeterince sıkı kapatırsam tüm bunların bir rüya olduğu ortaya çıkar ve Selyan şehrinden uzaklarda bir yerde, zemini kan içinde olmayan bir yerde uyanırım, diye hayal ettim.

“Quincy?” diye sordu çekingen bir ses. Gözlerimi aniden açtım.

Işık şimdi daha farklı ve kısıktı. Önümüzde yüzde tuhaf gölgeler oluşturunuyordu. Ama bu, görür görmez onu tanımama engel olmadı.

“Kole.” Ellerimden tutup beni kaldırdı ve onun üzerine yığıldım. Boğulmak üzere olan ve yüzeye yeni çıkmış biri gibi nefes alıyordum.

“Sorum yok,” diye fısıldadı. Dünyadaki her şeyden daha sıcaktı. Yüzümü kendi yüzüne doğru çevirdi. Kendimi çekip etrafa baktım. Burayı biliyordum. Daha önce görmüştüm. Birkaç adım ilerimizde açık olan kapıdan gelen ışıkla aydınlanan, dar koridor... Yalın ayakta, üşüyordum ve panik halindeydim. O ise tam ihtiyacım olduğu anda gelmişti; çünkü o hep böyle yapardı.

Olması gerektiği gibi hissettiriyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi. Tek sorun, daha önce de böyle hissetmiştim. Buraya daha önce gelmişim. Her şey çözülmenden önce, yine bu salonda, onunlaydım.

“Quincy, sakin ol,” diye yatıştırdı beni ve kendine doğru çekti. Kollarımı boynuna doladı. “Paniğe kapıldığımı fark ediyorum.”

Soğuk ve mavi gözlerini bana diktiğini görünce, vereceğim cevap boğazıma takılıp kaldı.

“Aaron?” Bu kelimeyi geri yutmak istedim. Aklımı yitiriyordum. Bunlar gerçek olamazdı. Deliriyordum.

Ama o kızmadı. Beni delilikle suçlamadı ya da bana deliymişim gibi bakmadı. Şaşırmış gibi bile görünmüyordu.

Gülümsemi ve başını yana eğdi. Gülümsemesi, o bildiğim mükemmel gülümseme değildi artık. Çünkü dişlerinin arasından, ağzındaki kan görülmüyor ve dişlerini boyuyordu. Kan çenesinden de sızıyordu. Mırıldanmaya başladı ve ağzından, anlamı olmayan bir dizi söz çıktı. Kendimi geri çekmeye çalıştım ama yapamadım; çünkü ellerim boynuna sarılmış hâldeydi ve o, gülümsemeyi bir türlü bırakmıyordu. Niye bana sırtıtp duruyordu? Niye artık kesmiyordu şunu?

Ürpertiyle uyandım. İliklerime işleyen ve kalp atışlarımı yavaşlatan türde bir soğuk vardı. Öylece yatıp kalmayı, uyuyup bir daha uyanmamayı teşvik eden bir soğuk... Fakat sonunda zorla da olsa gözlerimi açtığımda, mutlak zifiri bir karanlıkla karşılaştım. İçime batan korkuyla, emekleyerek, ellerimle kendimi ittirerek ayağa kalabildim.

Altımdaki zemin kaygandı. Düşmemek için elimi uzatıp bir duvara tutundum. Kafamı geriye eğerek, yukarı bakmaya çalıştım. Ancak oda, tavanı dahi göremeyeceğim kadar karanlıktı. Titrek bir adım atarak duvardan uzaklaştım, ayak seslerim yankı yapınca, olduğum yerde kaldım.

İleriye doğru bir adım daha attım. Bir tane daha, sonra çabucak bir adım daha... Karşıdaki duvara ulaşana kadar... Beni tuttıkları oda küçüktü. İki, üç adımda, bir uçtan öbür uca ulaşabileceğim kadar küçüktü. Tekrar yere çöktüm, parmaklarımla saçlarımla kazıyarak, ağzımdan düzensiz nefesler almak için kendimi zorladım.

Oturdukça daha çok üşüdüm. Üşüdüğümce de, duvarlar daha da üzerime geliyor gibi hissettim. Sanki beni ezmeğe üzere yavaş yavaş yaklaşıyorlardı. Nefesim giderek daha kesik hale geliyordu. Dizlerimin üstüne oturdum, ellerimi yere bastırdım. Zemin sert, soğuk ve nemliydi; tıpkı duvarlar gibi.

“Sorun yok,” dedim kendi kendime. “Hallettim. O güvende. Hepsi güvende.”

Tek önemli olan şeyin bu olduğunu, kendime telkin ettim. Kole’u beni asansörde bırakıp gitmeye zorlarken, ne yaptığının çok iyi farkındaydım. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. O an benim için önemli olan tek şey, onun güvende olduğunu ve Sophi’yi de buradan çıkaracağını bilmek.

O an benim için tek önemi olan bunlardı. Ama bu akıl sır ermez yerde, korku içinde titrerken, bu duyguyu tıpkı içimi sızlatan soğuk hissettiğim gibi hissetmeye başladım. Fena hâlde tanıdık gelen pişmanlığım arttı ve suçluluk duygusunu da beraberinde getirdi.

3

Acıkmıştım. Sürekli açtım. Açlığım sanki benden bağımsız bir varlık gibi geliyordu. İçimi kemiren, açgözlü bir hayvan gibiydi; çılgık atıp uluyarak içimden çıkmaya, özgür kalmaya çalışıyordu.

Mıcırılı kumların üstünde ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. Kum taneleri ayak tabanlarımdaki yaralara sürtünce feci şekilde battığımı hissetmemeyi, beynime emrettim. Hissetmediğimi söyledim kendime. Yakıcı acıyı geçirmek istedim ama kurtulamadım. Her ıstırap dolu adımda, bacaklarıma doğru sızı vuruyordu.

Solumda bir ses duydum ve hızla o tarafa döndüm. Dengemi sağlayacak bir şey bulmak ve tutunmak için boş yere uğraşırken, gözlerim bulandı. Sadece bir kızıl şahindi bu. Gözlerim yavaş yavaş yeniden odaklandı ve rahatlayarak derin bir nefes aldım. Fakat bir yandan da o dev kuşun, taze cesedin etlerini kemiklerinden ayırması midemi bulandırdı. İnsan cesediydi bu. Burada olmaması gereken yaşta, bir oğlan çocuğu... Hayatta kalamayacak kadar zavallı bir çocuğun cesedi.

Hareket etmeye devam ettim. Cebimdeki bıçağı tutan elimi iyice sıktım. Burada bulabileceğim bir şeyler olmalıydı. Yiyecek bulmak mümkün değildi belki, ama takas edebileceğim bir şey olabilir. Bir silah, bir alet ya da dışarıda değeri olan herhangi bir şey... Burada kimse böyle şeyleri umursamazdı. Ama bazen, eğer yeterince iyi bir şey ise, Tao değer verirdi.

Ama burası tamamen silinip süpürülmüştü. Önce cesetlerin üzerindeki değerli eşyalar yağmalanmış, sonra da şahin etleri yenmişti. Son yiyecek gönderilmesinin üzerinden uzun zaman

geçmişti. Herkes aç, kısmen delirmiş ve ihtiyaçlarını karşılayabilmek için cinayet bile işleyebilecek hâldeydi.

Parmaklarımı cebimdeki bıçağın üzerinde kaydurdum. Eskimiş bir bıçaktı, çok keskin değildi ama sahip olduğum en değerli şeydi. Onu takas etmek istemiyordum. Ama öldükten sonra bıçak da bir işime yaramazdı.

Vazgeçtim. Bir şey bulacağım yoktu. Gündüz gözüyle ortaklıkta olmak da istemiyordum. Gündüzleri, aydınlıkta görünür hâldeyken yiyecek bulmak yerine, kendin av olman daha büyük olasılıktı.

Hücreme geri döndüğümde, odanın ortasında bir adam ayakta duruyordu. Korkuyla midem kasıldı.

“Çık dışarı.” Sesim titremedi ama titreyen elimde, cebimdeki bıçağı kavramıştım. “Çık odamdan.”

“Burası senin odan değil.” Gülümseyen ağzındaki dişler sarıydı; dişlerin etrafında yayılan dudakları çatlamış ve kanıyordu. “Burası herkesin odası.”

“Çık dışarı dedim sana.” İçeri doğru biraz daha ilerledim. Hücremi, Kolezyum’un geri kalanından ayıran parmaklıkların yanından geçtim ve kendi köşeme yürüdüm. Derme çatma yatağımın üzerinde tuhaf bir battaniye ve bazı döküntü kıyafetler duruyordu. Tiksindim. Kıyafetleri alıp adama fırlattım.

“Sana zarar vermemi istemiyorsan çık git.” Bıçağımı çektim.

Gözleri kocaman açıldı ve kan çanağı olmuş göz bebekleri ortaya çıktı.

“Sorun çıksın istemiyorum,” diye mırıldandı. Ama sorun çıkmasını istediğini düşünüyordum. Kapıya doğru sendelerken, neredeyse kıyafetlerine takılıp düşecekti. Sorun çıksın istiyordu ama savunmasız biriyle bunu istiyordu; bıçağı olan ve kullanmayı bilen biriyle değil.

Bu durum giderek daha sık başıma gelmeye başlamıştı. Sanki hücreme her dönüşümde, yeni biri gelip yerimi kapmaya çalışıyordu. Hapishanede herkese yetecek kadar hücre yoktu. Bu yüzden de birçok kişi büyük ortak alanlarda ya da açıkta uyumak zorunda kalıyordu. Her iki seçenek de tehlikeliydi. Yağmacı gruplar geceleri kol geziyor, tavşan uykusu uyuyup tetikte olmayan aptalları ve safları soyuyorlardı.

Buraya ilk geldiğim günden beri hiç derin uyku uyumamıştım. Birkaç saatlik uyku uğruna, her şeyini yitirmiş hâlde uyanmaya değmezdi.

“Hey.”

Arkamı döndüğümde odaya Clarke giriyordu. Gözleri elimdeki bıçağa takılmıştı.

“İyiymi ben,” dedim bıçağı tekrar cebime koyarken. Tüm mahkûmlar aynı şeyleri giyiyordu: Birbirine uyumlu ve ince bir kumaştan yapılmış, bir kumaş pantolon ve bir tunik. Kolezyum’daki ağır koşullara karşı pek yararı olmasa da, bol kumaş en azından bıçağı gizlemeye yarıyordu.

Clarke her zamanki gibi, onun anlattıklarına karşı söylediğim şeye aldırmadı.

“Neler oluyor?”

“Hiç. Bu lanet hapishanede çok fazla insan var sadece.”

“Bir hapishane için kaç kişi, çok fazla kişidir?” diye sordu. Köşeye çöküp başını duvara yasladı.

“Dışarıdaki insanların çoğu burada olmayı hak ediyor.”

“Ama sen hak etmiyorsun,” dedi, gözlerini bana dikerek.

Gerçekten demek istediğinin bu olduğunu düşünseydim, öfkelenirdim. Ama bunu kastetmediğini biliyordum. Hem ben olmasaydım o da burada olmayacaktı. O yüzden ister istemez, sözünü kulak ardı ettim.

“Ne zaman çıktın dışarı?” diye sordu, yanına otururken.

“Bir saat önce.”

“Bir saat önce ben buradayım.” Dönüp bana baktı. “Sen yoktun.”

“Ah!” Kalbim biraz yerinden hopladı. “Daha önce olmalı öyleyse. Mevsim değişiyor, zamanı hesap etmek zor.”

Bana bakmaya devam etti. Ben onun sabit bakışları altında irkilirken, o inceleyen gözlerle beni seyretti. Başını sallasa da ikna olmadığını anlıyordum.

Ne düşündüğünü biliyordum. Bunun ilk defa olmadığını düşünüyordu. Sadece bu hafta bile ilk defa olmadığını düşünüyordu. Bu duvarların ardında, zaman zaman herkes bir çeşit hayvan gibiydi. Ama saatin kaç olduğunu unutmak ile zaman mevhumunu yitirmek arasında fark vardı. Birden kendini bir yerde bulmak ve oraya nasıl geldiğini bilmemek...

“Hâlâ teslimattan bir iz yok,” diye mırıldandı Clarke, birkaç dakika sonra. Dikkatini benim üzerimden ayırıp cebinde taşıdığı lanet taşla bıçağını bilemeye çalışıyordu.

Üzerimdeki baskıyı hafifletmek istediğini anlıyordum. Ama yine de cevap vermedim. Bahsettiği teslimat, hapishaneye gönderilen yiyeceklerdi. Dört günde bir gelmesi gerekiyordu; fakat sık sık beş, altı, hatta yedi güne sarktığı oluyordu. Zaten bize asgari düzeyde gıda verildiğinden teslimatın gecikmesi mahkûmların aç kalmasına sebep oluyordu. Bu durum da huysuz ve saldırgan mahkûmların etrafta olmasına yol açıyordu.

Her zamankinden daha saldırgan.

“Daha ne kadar sürer?” diye sordum, ona dönüp bakmadan. Hiç sormamam gerekirdi. Bu hafta aynı soruyu daha önce de sormuştum ve cevabı bilmediğinin farkındaydım. Ama sormadan da edemiyordum.

Hapishane, Oasis'in kendisi gibi inşa edilmişti. Etrafını saran ve aşılmaz görünen iki kat duvar vardı. Ama o güzelim Selyan şehri yerine, burada bize bahşedilen Kolezyum'du. Bir kâse biçiminde, iki kat hücreleri olan bir binaydı bu. Mahkûmların özgürce, denetimsiz dolaşabileceği açık bir alanı bile olmayan bir yer... Oasis'te en nefret edilen kişiler bizdik. Onların unutmak istediği kişiler... Ama önce acı çekmesi gereken kişiler... Görevliler olmadan kontrolü sağlayacak kimse olmuyordu; kimse kontrol sağlamayınca da, anarşinin eşiğinde yaşıyorduk. Bizi buraya atıp kendi halimize terk ediyor, birbirimizi parçalayacağımızı umuyorlardı. Birbirine saldırsınlar diye bırakılmış, vahşi hayvanlarla dolu bir kafes gibiydi burası.

Açık bir hücrenin, kilitli bir odadan daha korkunç olacağını hiç düşünmemiştim.

Eğer tek başımıza olsaydık, dışarı çıkmamızın hiçbir yolu olmazdı. Ama ben Aaron, Kole ve Jay'le birlikte Selyan şehrindeyken, Clarke bir B planı hazırlıyordu. Clarke'ın karamsarlığı, buradan kaçmak için tek fırsatımızı yaratmıştı.

Geçmiş altı ay, üzerinde oynanmış fotoğraflar gibi, ardımda duruyordu. İlk haftadan bu yana pek bir şey değişmemişti. Fakat burada mahsur kalmış olmanın acısı, her geçen gün biraz daha can yakıyordu. Odaklanmaya devam etmem gerekiyordu. Bugünde kalmam lazımdı. Sürekli etrafımı kuşatan kanunsuzlar ve katiller arasında, kendimi geçmişten söküp çıkarabilmem gerekiyordu. Ama yapamıyordum. Tek düşünebildiğim, geçmişte olanlar ve buradan çıktığımda neler yapacağımdı. Sophi, Kole, Jay ve diğerlerini bul, aylar önce yapmış olman gerekeni yapıp DB'nin çaresine bak, o sırada da Oasis'i paramparça et.

“O da neydi?”

“Ne?”

“O surat. Sürekli o ifadeyi takınıyorsun.”

“Hiç.” Başıımı yana salladım. Ama kafamı ne kadar sağa sola savurursam savurayım, o suratları kafamdan atamıyordum. Kafasına silahımı doğrulttuğum zaman DB’nin yüzü... Nails’ın yanına bıraktığımda Sophi’nin ifadesi, aramızda bir sis bulutu gibi asılı kalan vaatler... Ve Kole’un milyon tane farklı görüntüsü birbiri üstüne ekleniyordu. Oasis’e gitmek üzere yola çıkmadan önceki gece... Koridorda bana yaklaştığı gece. Asansördeki son hatıram... Havanın korku, keder ve itiraf etmeye cesaret edemediği başka bir şeyle dolması...

“Hiç,” dedim yine. Ve karnıma yumruk yemiş gibi hissettim.

4

Altı ay önce, o asansörden çıkıp düşmanın kollarına yürümeği tercih etmişim. O an sarsıcı bir sükûnet hâkimdi ve öylesine elle tutulur bir şeydi ki... Asansörden dışarı adımımı attığımda bana bakan bir düzine Selyan şehri güvenlik görevlisi vardı... Kararsızlardı. Benim çılgılık atmamı, debelenmemi, Işık Şehri'nden kaçabileceğime dair hayali bir yetenekle kapıya atılmamı beklemişlerdi. Ama o kadar aptal değildim.

Bunun yerine, kendi silahımı ve ondan aldığım silahı tutan ellerim kabzaları daha sıkı kavradı. Dişlerimi kararlılıkla sıktım. Eğer işimi bitireceklerse, onlardan da elimden geldiği kadar çok sayıda adamı beraberimde götürecektim.

O güzel ve saf Kole'a, büyük kaçışımızı tamamlamamız için hâlâ umut olduğunu sanan Kole'a, daha sonra birbirimizi bulaçığımızı söylemişim. Ama "sonra" derken ne kastettiğimi ben de bilmiyordum. Çünkü o zamanlar ben de saftım. Kole'dan biraz daha farklı, daha kanlı bir şekilde de olsa, saftım. O çelik kapıların ardından çıkıp, kendimle birlikte onların da kanını dökerek, bir mermi sağanağı ve haklı bir öfkeyle Oasis'te öleceğimi sanmışım.

Kendimi bir kahraman olarak hayal etmişim. Ama karşılık vermediler. Silahlarını üzerime boşaltmadılar. Ya da Adalet Kulesi'nin pırıl pırıl zemininde, kanımı vücudumdan çekmediler. Beni fazlaca beyaz duvarlara itip Kole'un yeteneklerini hatırlatan bir kolaylıkla, silahlarımı ellerimden söküp aldılar. Sonra da enseme bir sızı hissettim ve bilincim bir çatıdan akan su gibi kayıp gitti.

Sadece iki... Sonrasında sürekli bunu düşünüp durdum. Sadece iki tanesini vurabilmişim. Birini göğsünden, birini de bacağından; sonra da onlar beni yakalamıştı.

Bu kadar basit bir şekilde sona ereceğini hiç düşünmemişim.

5

Gece uyuyamadım. İlk başta uyumaya korktuğumdan. Hapishane zaten tehlikeli bir yerdi. Karanlık çöktükten sonra kendini korumak imkânsız gibi geliyordu. Fakat bir süre sonra, uyumanın savunmasız kalmak olduğunu anlıyordun. Kolezyum'da savunmasız kalmak, ölmek demekti.

Clarke'a baktım. Hâlen uyuyordu, dört saat olmuştu. Onu uyandırmak istedim çünkü güneş doğuyordu ve yorgunluktan bitap düşmüştüm. Ama Clarke, genelde bu kadar uzun uyumazdı, muhtemelen uykuya benden çok ihtiyacı vardı.

Bu yüzden, onu uyandırmak yerine ellerime baktım, parmak uçlarımla ritim tutarken, delirmemin daha ne kadar zaman alacağını merak ettim.

Ya da belki çoktan delirmiştim de bazen farkına varmak zor oluyordu.

Clarke bana uzun zaman önceleri, Mors alfabesi dediği şeyi kullandıklarını anlatmıştı. Çeşitli sinyal kombinasyonları ve bunlara denk gelen harflerden ibaret bir iletişim yöntemi bu. Bazen ışık yakıp söndürerek, bazen de tıklamalarla bu sinyaller veriliyordu. Bazen de sadece bir şeye vurarak.

Parmak uçlarımı birbirine vurduğum bu kısmen delice huyumun, Mors alfabesi olduğunu hayal ettim. Farklı kombinasyonlar arasında gidip gelerek birine kendime anlatıyormuş gibi yaptım. Bazen farklı kombinasyonlara anlamlar eklemeye bile çalışıyor, ama bunları uzun süre aklımda tutamıyordum.

Burada hiçbir şey fazla dayanmıyordu.

Delilik miydi bu? Geveze bir zihni anlamsız tiklerle rahatlatmak? Yoksa delilik bundan sonra mı başlıyordu? Çığlık atıp kendime zarar vermeme ne kadar kalmıştı?

Zaman burada hiçbir şey ifade etmiyordu. Işığın gelip gitmesine bağlı, belli belirsiz bir zaman algımız vardı. Ama bulanıktı ve burada kaldıkça o algı da kayboluyordu. Parmaklarımı, başımın yanındaki kir bağlamış duvara sürttüm. Her çizige, buraya atıldığımızdan beri kaç gün geçtiğinin hesabını tutma amaçlı aciz teşebbüslerle dokundum.

Başımı arkaya, duvara yasladım. Etrafımda dünyayı itebildiğim kadar uzağa itip kendimi toplamaya çalıştım. Dışarıda bağırışlar duyuyordum. Muhtemelen bir kavga daha çıkmıştı. Ama benim dikkatimi çekecek kadar sıra dışı bir şey değildi. Onun yerine, kaçış planımı eski bir haritayı açar gibi zihnime serdim.

Basitti. Nails'in, Kolezyum'un güvenliğinden sorumlu görevliler arasında bir tanıdığı vardı. Yemek teslimatı kapıların önüne ulaştığında bir alarm çalacak, bize buradan sıvışıp kamyonu sızmak için bir dakikadan az zaman tanıyacaktı. Burada bize bir üniforma ve güvenliği geçmemize yetecek kimlik verilecekti. Dışarıda bir yerde de biri bizi bulacak, bize yiyecek, malzeme ve plan sunacaktı.

Basitti. Basit ama belki de neredeyse imkânsızdı. Ama elimizdeki tek fırsattı.

Clarke ona ne vermişti de bize böyle yardım ediyordu, bilmiyordum. Ama Clarke, onun kolay ikna olduğunu söylemişti. Ve işte zaman gelmişti. Altı ay sonra... Her ay bir şansımız oluyordu ve biz beş kez bunu ıskalamıştık.

"Quincy?" diye inledi Clarke, dönüp sırtüstü yatarak. "Ne yapıyorsun?"

Donuyordum. Kafamın arkasını duvara vurmaya başladım. Sanki bu, düşüncelerime tırmanan şüpheleri silip atacakmış gibi. Kaygılıydım. Teslimat günü ufukta görüldüğünde hep kaygılanıyordum.

“Affedersin,” dedim sessizce. Gözlerimi sıkıca kapadım. “Endişeliyim de.”

“Gerçekten mi?” dedi

“İnsanları iğnelemeden cevap vermek de mümkün, biliyorsun değil mi?”

“Oo, harbiden mi? Bunca zamandır tek yol bu sanıyordum oysa.”

Ona utandıran bir bakış attım. O ise aldırmaıyıp, yavaşça yanına oturdu.

“Uyandım artık,” diye ofladı, bir iki dakika sonra. Saçlarını geriye topladı. “Uyuman gerekiyorsa uyuyabilirsin.”

Gerekliyordu, buna şüphe yoktu. Ama uyuyabilir miydim? İşte orası şüpheliydi.

“Sence unuttu mu?” diye sordum birden. Bazen hava karanlıkken ve hapishane sıra dışı şekilde sessizken, söylemeye en çok korktuğın şeyler ağızından dökülürdü. Dünya nihayet içinde korkularını sakladığın yerle aynı renklere bürünmüş gibi gelirdi. O zaman, artık içerisi ile dışarısını ayırt edemezdin.

“Kim unuttu mu?” Clarke’ın sesi yorgun ve yıldı. Beynim bu gidişatı biliyordu: bitkin düştüğümde, karanlıkta nasıl çarpık düşüncelere sapardı. Anlamamış görünse de, neden bahsettiğimi anlıyordu.

“Nails,” dedim, “sence yardım etmeye söz verdiğini unutmuş mudur?”

“Hayır, Quincy, unutmadı.”

İçimde korku artarken, Clarke'in içinde de öfke büyüyordu. Nails'in sözünü tutacağından bir an bile şüphe etmemişti. Onun zihninde, her geçen ay yeni bir ihanetti; bizi burada yaşamaya zorladığı yeni bir aydı.

Buna nasıl yanıt vereceğimi bilmiyordum, o yüzden bir şey demedim. Ve burada bir şeye olduğu gibi, bize de soyut bir umuttan başka bir şey kalmamıştı.

Clarke derin bir of çekti. "O zamana kadar başımızın çaresine bakmamız gerekiyor. Yapacak tek şey bu."

Söylemesi kolaydı.

6

Kolezyum'daki yiyecek dağıtımını Tao kontrol ediyordu. Her ne kadar Victor da burada onun söz sahibi olduğunu düşünmek istese de, aslında kendisi de diğerleri de öyle olmadığını biliyordu.

Burada iki çete vardı. Liderleri Victor ve Tao'ydu. Aralarındaki yiyecek ve üye rekabeti çok yoğundu. Çeteler arasındaki ittifaklar zamanla değişiyor, yeni üyeler katılıyor veya ölüyor, eski üyeler ihanete uğruyor ve intikam almak için geri dönüyor ama Victor ve Tao hep sabit kalıyordu. Clarke ve ben buraya gelmeden çok önce, o ikisi de kendi yerlerini sağlama almışlardı ve pozisyonlarına sıkıca tutunuyorlardı.

Victor tehlikeli ve acımasızdı, ama Tao da kurnazdı. Ne zaman işi güzellikle halledeceğini biliyordu. Böylece yiyecek teslim edildiğinde, iki çete arasında neredeyse eşit dağıtıyordu. Neredeyse. Tao aynı zamanda, Kolezyum'da egemenliğin tekrar tekrar tasdik edilmesi gereken bir şey olduğunu bilecek kadar da akıllıydı. Tao'nun egemenliği sorgulanmadığı sürece, her şey yolundaydı. Bizim burada olduğumuz sürede, Victor bu durumu kabul etmişti. Çeteler bir arada barış içinde yaşıyor, durumu değerlendiriyordu. İnsanlar her gün Tao'nun ve Victor'un elinde yaşıyor ve ölüyordu. Ama yıllardır bir çete savaşı olmamıştı.

Kolezyum için bu barış sayılırdı.

Yiyecekler bölüşüldükten sonra, yemeklerden biraz alabilmenin iki yolu vardı: Ya bir eşyanı takas ederdin ya da hizmetini...

Malzeme çalmak, diğer çeteyi gözetlemek gibi bazı işlerin getirisi fazla oluyordu. Tüm bunlar Clarke ve bana haftalarca